

Ἔτος Α'. Περίοδος Β'. Ἀριθμὸς 6. Διευθύνεται ὑπὸ τῆς δεσποινίδος
(Ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνός). 1936 ΑΘΗΝΑΣ Ε. ΖΗΣΗ
Γραφεῖα: Μεσογείων, 6

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 50. Ἐξωτερ. Δολλ. 2. Ἐκαστον φύλλον Δρχ. 2.

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ ΕΙΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΝ

Εἰς τὴν «Συζήτησιν» ἀποστέλλω τὴν ἀφήγησιν ταξειδίου τινὸς εἰς Σαμοθράκην τριῶν προκρίτων μοναχῶν τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μονῆς τῶν Ἰσθίων. Ὡς ἡ διήγησις δεικνύει, μετέβησαν ἐκεῖ πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας ἀποθανόντος μοναχοῦ τῆς μονῆς, ἐχούσης εἰς ἐκείνην τὴν νῆσον μέγιστα κτήματα. Οἱ μοναχοὶ ἀντεῖχοντο τῶν δικαίων τῆς μονῆς, ἐπικυρωμένων ὑπὸ πολλῶν σουλτάνων, ταῦτα δὲ ἠμφισβήτησαν οἱ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπάλληλοι τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἐπισκοπῆ ἢ ἀποσπάσειν ἀπὸ τῶν καλογήρων χρήματα.

Ἡ ἀφήγησις διδάσκει δύο καλὰς εἰδήσεις: τὴν ὀλιγάρκειαν τῶν τούρκων, ὅσοι ἐξήτησαν μὲν 2500 γρόσια, δηλαδὴ ἑξακομμια ἑκατὸν ἀργύρια, κατὰ τὸν δὲ εἰς τὴν κατὰ δεξιέρην τὴν ἐξήτησαντο τότε οἱ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπάλληλοι.

Ἡ ἐπιστολιμαία ἀφήγησις ἀποστέλλεται πρὸς τινὰ μητροπολίτην Μαρωνείας, οὗ λείπει τὸ ὄνομα. Φρονῶ ὅτι ἦτον ὁ Νεόφυτος. Μ. Γ. Γεδ.

Τὴν ὑμετέραν σεβασμιωτάτην ἡμῖν πανιερότητα τῆς ταπεινῶς προσκυνούντες πανευλαβῶς κατασπαζόμεθα τὴν χαριτόβρυτον αὐτῆς ἁγίαν δεξιάν σὺν τῇ ὁ Χριστὸς ἀνέστη σωτηρίῳ προσρήματι.

Ἡμεῖς, πανιερώτατε δέσποτα, κατὰ τὴν προνοητικὴν τῆς διορίαν, τὴν ἐγκαίρως ἀποσταλείσαν ἀπὸ Μάκρης, εἰδοποιούσαν τὴν τοῦ μακαρίτου συναδελφοῦ ἡμῶν ἀποβίωσιν πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰσθίων· ἐκεῖθεν ἀναχωρήσαντες τῇ ε' (ἢ ε') τοῦ ἡδὴ τρέχοντος, ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ χρειώδη γράμματα πρὸς τε τὴν ὑμετέραν πανιερότητα προσκυνητόν, ἅμα δὲ καὶ εὐχαριστήριον πρὸς τὸν ἐνταῦθα αἰδεσιμώτατον γνωστὸν ἐπιτροπὸν τῆς παπᾶ κύρ Ραζή· καὶ ἕτερον κοινὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἱερεῖς καὶ προύχοντας τῆς θεοφυλάκτου χώρας Σαμιουθράκης· ἰδιαίτερον δὲ (ὡς μᾶς ἔγραψε) καὶ πρὸς τὸν χατζῆ Σουλεϊμάν ἀγᾶν, φίλον

αὐτῆς καὶ ἡμῶν δὲν ἐλείψαμεν ἀμέσως νὰ καταζητήσωμεν τὴν νῆσον Ἑάσον, ἐλπίζοντες νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου νὰ τῇ ἐγχειρίσωμεν τὸ μοναστηριακὸν μας αὐτῆς ἀποκριτικὸν ὅπου καὶ συσκέψως γενεμένης νὰ φθάσωμεν συνοδοιποροῦντες ἕως εἰς Σαμοθράκην. Καὶ περιελθόντες τὴν νῆσον ἀπὸ τὴν τοῦ Θεολόγου ἀκρωρειαν εἰς τὴν τοῦ περιελείστου λιμένος καταφυγὴν, ἐφθάσαμεν. Παναγίαν ἐπιλεγομένην. Κάκειθεν μὲ ἀποτυχίαν ἀναχωρήσαντες, καὶ παριελθόντες ἕως εἰς τὸν Ἰσθίον, ἀποβλέψαμεν ἀμέσως εἰς τὴν νῆσον καὶ φθάσαντες εἰς τὰ ἄκρια τῆς νήσου, ἔβλεποντες τὸν ἥλιον, μὲ ἐναντίας ἀπὸ τῆς φερομένης ἀέρας, ἀποτύχοντες εἰς τὴν εἰσόδον αὐτῆς, ὅπου καὶ ἐβλῆμεν ὀλιγώτερον ἀναχωρήσαντες πρὸς τὸ πρᾶν κατὰλαβόντες τὴν νῆσον Σαμοθράκην, ἐβλήθημεν σύντρομοι εἰς τὸν ἀπὸ τῆς ἀβίαν τοῦ Ἀγχιόστρου ἐπιλεγόμενον. Καὶ δὴ, φθάσαντες εἰς χωρίον μᾶς ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως ὅ τε ἐπιτροπὸς τῆς καὶ ἄπαντες εἰς τὴν ἀβραμιαίαν του κατοικίαν ὅπου καὶ ἡσυχάσαντες ὀλίγον, ἀμέσως ἀνήλθομεν εἰς προσκύννησιν τοῦ ἐνδοξοτάτου Μουσταφᾶ ἀγᾶ βοϊβόδα, ἐκεῖθεν καὶ εἰς προσκύννησιν τοῦ ἐνδοξοτάτου καδδὶ-ἐφέντη, συνωδευμένοι ὄντες καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς, σὺν τῇ αἰδεσιμωτάτῃ οἰκονόμῳ τῆς παπᾶ κύρ Νικολᾶφ, καὶ ἐπανερχομένων ἡμῶν, συσκέψαμενοι, ἐγένετο ἡ δῆλωσις ἐκατέρων τῶν μερῶν διὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς, καὶ παπᾶ κύρ Νικολάου ὅπως ἀφαιρέσωσι τὰς σφραγίδας ἀπὸ τὰ τοῦ μακαρίτου κελλεία (ὅπου προσεφράγισεν ὁ ἐνδοξοτάτος καδδὶ-ἐφέντης) κατὰ τὸ ἔμπρι τῆς βασιλείας (διὰ νὰ ἦτον προαγνοημένη ἀπὸ μέρους αὐτῶν ἢ ἀνθίστασις), καὶ κατὰ τὰ ἀνά χεῖρας αὐτῶν προσκυνητὰ χάτια βασιλικὰ καὶ φερμάνια. Καὶ ἰδόντες τὴν ἐπίμονον πλείονα ἀντίστασιν τῶν ἀμφοτέρων καταζητώντες ὁ μὲν γρόσια 2500, ὁ δὲ γρ. 1500 διὰ τὴν ἐλεύθερον δεσποτείαν μας, ἐπαρρησιάσθημεν ἔπειτα



ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΖΗΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1936

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΑΘΗΝΩΝ

*Μετάβασις καλογήρων εις Σαμοθράκην. — Τὰ
Γανόχωρα. — Τὸ παραμῦθι τοῦ Ἀδάκρουτου. —
Τὰ στοιχεῖα τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας (διήγημα).
— Διεθνῆς Ἐκθεσις Θεσσαλονίκης. — Κωσταν-
τῖνος Ἀγγελίδης.*

ΑΡ. 6

καὶ ἡμεῖς με προστάτην τούτων, καὶ διαβάσαντες ὁπωσοῦν τῆς μεταφράσεως τῶν φερμανίων, ἐβεβαιώθησαν ὅτι, ἀληθῶς, ἔχουσι τὰ προβλήματα μας τὸν τόπον τους, καὶ εἴμεθα ἠλεημένοι ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ μουαφτελῆι τοῦτο, ὅπου νὰ μὴν ἐμποδίζώμεθα εἰς τὰς τυχούσας τῶν ἀποθαμμένων καλογήρων μας κληρονομίας ἔθεν καὶ πάλιν δὲν ἔλειψαν νὰ καταζητῶσι τὰ ὀλιγώτερα, ἦτοι ἀπὸ τὰ 1500, ὅπου ἐξήτει ὁ καδδῆς, νὰ κατέλθῃ ἕως τὰ 250 γρ. ὁμοίως καὶ ὁ βρόδοδας τὰ ἤμισυ τῶν 2500 γρσσ. Βλέποντας λοιπὸν τὰς ἐναντιώσεις τῶν, καὶ πληροφορηθέντες ὅτι προστζονται ὁ μὲν βρόδοδας ἀπὸ τὸν κύριον βρόδοδα τῆς Ἱμπρου, ὁ δὲ καδδῆς ἀπὸ τὸν κύριον καδδῆν τῆς Καλλιουπόλεως, ἀπεφασίσθη διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἐξ ἡμῶν εἰς Ἱμπρον πρὸς τὸν ἐκεῖσε βρόδοδα με κοινὸν εὐλόγον τῶν παρ' εὐρεθέντων, διὰ νὰ λάβῃ ἢ ὑπόθεσις αὐτῆ τὴν καλὴν μερτῆν καὶ ἐλευθερίαν· καὶ ἐτοιμασθεῖς ὁ δούλος τῆς Δαμασκηνῆς ἀρχιμανδρίτης κατέλθον εἰς Παλαιόπολιν διὰ νὰ ἀπέλθῃ μετ' ὀλίγον πατήθε καὶ ἄκαρδῆς διὰ νὰ συμπλεύσῃ καὶ ἐξέλθῃ τὸν σπηρὸν τῶν μετ' ὀλίγον βλέποντες ἕτερον καδδῆν νὰ ἐξέπλευσε με ἕτερον καίριον ἀπὸ Καλλιουπόλεως, καὶ μαθὼν ὁ κατελθὼν καδδῆς παλαιὸς ὅτι ἐγένεν ἄξι ὁ προϊστάμενος τοῦ εἰς Καλλιούπολιν, καὶ κατὰ τύχην σὺν ἐκείνῳ φθάσας καὶ εἰς ἄνθρωπος τοῦ ὑψηλοτάτου καπιτάν πασιὰ, ὅστις, με τὸ νὰ ἐχρημάτισεν εἰς τέτοια ὁμοῦρια, τὸν ἐβεβαίωσεν ἐπὶ λεπτοῦ ἀπαντα τὰ ἐν τοῖς σενετίαις δηλωτικὰ ἰσχυρὰ προστάγματα. Ἐκαταπεύσθη ἀμέσως· καὶ ἀνελθόντες εἰς χωρὶον ὁμοῦ μᾶς ἔδωκε τὴν ἀδειαν διὰ γράμματός του, ἀφαιρέσας τὰς σφραγίδας του· καὶ οὕτω κατὰ τὸ παρὸν ἐμείναμεν ἀμέριμοι διὰ τὴν εἰς Ἱμπρον, πρὸς τὸν ἐκεῖσε βρόδοδα, ἀντάμωσίν μας. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν δόσις μας ἐστάθη, ἀπὸ τὰ διακόσια πεντήκοντα γρσσ., ὅπου ἐξήτει, εἰς μὴνα τριάκοντα καὶ πέντε γρσσ., καὶ οὕτως ἐλάθωμεν τὸ τῆς ἀδείας ἀπὸ μέρους τοῦ γράμμα, καὶ ἐμείναμεν ἀπείραστοι εἰς τὴν εἰσόδον μόνην τοῦ μοναστηρίου καὶ τῶν εἰς χωρὶον τοῦ μακκρίτου κελλιῶν· τῶρα δὲ μένομεν προσεκτικῶς, διὰ νὰ καταπραϋνωμεν καὶ τὴν τοῦ ζαπίτου γνώμην, καὶ

ἂν συμβεβασθῶμεν ἤδη, καλῶς ὄχι καὶ ἂν ἴδωμεν ἐπομένως νὰ ἀντίσταται περιπλέον διὰ τὰ ἕσα χωράγια, κισλάδες, μανδρία, καὶ ἕσα ἄλλα ὑποστατικά ὑπόκεινται εἰς τὸ μονούδιον, καὶ θελήσῃ νὰ τὰ ταπήσῃ διὰ νὰ εὐγάλη παράδες, ἡμεῖς προκρίνομεν νὰ δοκιμάσωμεν κάθε δεινὸν κάλλιον, παρὰ νὰ προχωρήσῃ ἢ συνήθεια αὐτῆ πρὸς ἀφανισμόν τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐθίμων μας, τῶν συνσταμένων καὶ ἐπιβεβαιωμένων διὰ βασιλικῶν γὰτ σεριφίων καὶ προσκυνητῶν φερμανίων, μ' ἔλον ὅπου βλέπομεν περιπλέον νὰ μᾶς προβάλλῃ καθημερινῶς, ὅτι, ἂν ἀπὸ ἄλλους βασιλεῖς ἔχετε σουρέτ φερμάνια, ἀπὸ δὲ τὸν σουλτάν Μαχμούτ κανένα ἔλεος δὲν σᾶς ἐγίνε, καὶ διὰ ταῦτο οὐτε τὸ σουρέτι τοῦ γὰτ σεριφίου τοῦ ἔχετε. Ταῦτα φοβερίζοντας λέγει ὅπου νὰ γράψῃ τὸν εἰς Ἱμπρον βρόδοδα, ὅπου νὰ ἐξουχιάσῃ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ἐπιπέσει, καιροῦ καλοῦτος, νὰ φθάσωμεν καὶ εἰς Ἱμπρον· ἀδυνατοῦμεν εἰς τὸν τόπον, καὶ μεγάλως ἀπορούμεν εἰς τὸν ἴσον τοῦ γὰτ σεριφίου καὶ τῶν Μαχμούτ καὶ ἐπὶ ὅπου εἰς τὸν βροδοδα εἰς ἀνάσταθμ, καὶ ἐφῆρον εἰς Ἱμπρον ὄρος· κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὅπου ἐμειοσάμεν, καὶ διὰ νὰ ἴδῃ, τὸ καθ' ἑαυτὸν Ἁγιον ὄρος, ἂν συμβῇ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Ἁγιον ὄρος (ὡς προέγραφα) παρακαλούμεν ἀμέσως νὰ τὸ προβάλλῃ, ὅπου διὰ τοῦ χασεκῆ ἀγὰ τοῦ Ἁγίου ὄρους νὰ ἀντιγραφῇ (εἰ δυνατόν), καὶ νὰ ἀποσταλῇ οἰοτρόπως πρὸς ἡμᾶς, συνωδεύομενον καὶ με μεκτοῦπι τοῦ ἰδίου χασεκῆ ἀγὰ μας, ἂν τυχὸν συμπέσῃ καὶ ἡ τοῦτου κατὰζήτησις, νὰ τὸ ἔχωμεν ἐτοιμῶν· καὶ τοῦτο στοχαζόμεθα νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀσφαλῶς ἂν εἰς Αἶνον ἀποσταλῇ πρὸς τὸν τιμιώτατον κύριον Μοσχούδην. Διὸ, τυχόντες ἰκαζιῶν, δὲν ἐλείψαμεν ἀμέσως νὰ τῆ εἰδοποιήσωμεν, κατὰ ἀπαραίτητον χρέος, καὶ ἤδη νὰ περικλείσωμεν τὸ πρὸς αὐτὴν μοναστηριακὸν μας, ζητούντας καὶ τὴν πανίερον αὐτῆς συγγνώμην. Πρὸς τούτοις, τῆ εἰδοποιούμεν, ἂν πρὸς τὰ αὐτῆ ἐφῆσεν ὁ προηγούμενος κύριος Δανιήλ, παρακαλούμεν νὰ μᾶς τὸν ἀποστείλῃτε ὡς ἀναγκαζον εἰς Σαμμουράκη, πρὸς τὸν ὁπίστον μέλλον νὰ ἐγχειρίσωμεν ἐν γράμμα με κάποια ἀμυνάτια του, ὅπου μᾶς ἔκαμε τε-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΑΤΡΙΣΤΕΛΕΩΝ

σλίμ ὁ ἅγιος χαρτοφύλαξ καὶ ἐπίτροπός
μας κύρ Νικηφόρος ἤ, ἂν δὲν ἔλθῃ, ἄς μᾶς
δύσῃ ὄρδινον ποῦ νὰ τὰ στείλωμεν. Ταῦτα
ἐν τσοσούτῃ προσκνητῶς μένομεν

Τῆς ὑμετέρας θεοκοσιμήτου αὐτῆς πα-
νιερότητος αὐθ' ἀπριλίου 17'
πρόθυμοι εἰς τὰ πανίερα αὐτῆς νεύματα
προηγούμενος Νεόφυτος, ἀρχιμανδρίτης
Δαμασκηνός, γέρω Χριστόφορος.

«διὰ τὸ βίαιον τοῦ κομιστοῦ, δὲν ἐπρο-
φθάσαμεν νὰ γράψωμεν εἰς τὴν καθ' ἡ-
μᾶς ἱεράν μονήν, κἂν τὸ κατευδιδόν μας·
λοιπὸν παρκαλοῦμεν ἅψ' οὐ διέλιθῃ τὰ ἐν
αὐτῇ, τυχοῦσα ἄμεσον τὴν δικαζίων διὰ
τὸ Ἄγιον Ὄρος νὰ τὸ περικλείσῃ καὶ νὰ
τὸ ἀποστείλῃ εἰς τοὺς συναδελφούς μας,
πρὸς πληροφορίαν των, καὶ ἐξοικονόμησιν
τῶν ἀναγκαζίων.»

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Εὐτυχέστερος δ' Ἀ. Π. Κεραμεύς, με-
ταβὰς ἐξ ἀγίας Ἄννης δι' ἰστιοφό-
ρου* εἰς Αὐδήμιον παρέμεινεν εἰς αὐ-
τὸ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ εἶδεν ἐν τῇ
ἐντὸς τοῦ Αὐδημίου ἠρειπωμένη ἐκ-
κλησία τῆς ἀγίας Παρασκευῆς καὶ
εἰς τὴν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου βυζαν-
τινάς τινὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας
καὶ ἐφωτογράφησεν. Ἀλλὰ μόλις ὀ-
λίγα βήματα ἄνωθεν τῆς ἀγίας Παρα-
σκευῆς ἦτο ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἐπίσης
ἠρειπωμένη ἐκκλησία, περὶ τῆς ὁποίας
οὐδὲν γράφει ὁ Α. Π. Κεραμεύς, ἐνῶ
θὰ ἔκροπε νὰ τοῦ προξενήσῃ ἐνύ-
πωσιν τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν
τόπον, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανό-
τητα θὰ ἦτο περίβολος εἰς τοὺς πα-
λαιότερους χρόνους εὐρίσκοντο δύο
ἐκκλησῖαι τὸ αὐτὸ ἔχουσαι μέγεθος.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τὰς ὁποίας εἶ-
δεν ὁ Ἀ. Κεραμεύς εἰς τὸ Αὐδήμιον,
εἶχον χρονολογίας 1271 καὶ 1277 καὶ
ἐκ τούτου καταδείκνυται ὅτι ἐκκλησῖαι
ὑπῆρχον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον πρὶν εἶ-
κτισθῆ τὸ χωρίον. Διότι οἱ κάτοικοι τοῦ
Αὐδημίου ἀπὸ παραδόσεως ἐγνώριζον
ὅτι ἀρχῆθεν τὸ χωρίον των ἔκειτο εἰς
τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, ἦτοι τὸν ἁ-
γιον Βασίλειον, ὅστις κεῖται μεταξὺ ἁ-
γίας Ἄννης καὶ ἀγίου Γεωργίου. Εὐ-
ρέθησαν δὲ ἐκεῖ, ὅτε οἱ αὐδημιῶται
ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν, πολλὰ μάγμα-
ρα, κέραμοι, ἐπιγραφαὶ καὶ τάφοι, ἅ-
παντα μαρτυροῦντα ὅτι τὸ μέρος ἦτο
κατωκημένον. Διὰ τὴν ἀκριβῆ χρονολο-
γίαν τῆς καταστροφῆς τοῦ παλαιοῦ
χωρίου καὶ τῆς κτίσεως τοῦ νέου, δὲν
ὑπάρχουν συγκεκριμένα εἰδήσεις, ἀλ-
λὰ ἠμποροῦμεν νὰ εἰκασώμεν, ἔχοντες

ὑπ' ὄψιν μας τοὺς θρούλους καὶ τὰ γρα-
φόμενα ὑπὸ τοῦ Παχυμέρους, ὅτι τὸ
χωρίον ὑφίστατο ἀνέκαθεν ἐπιθέσεις
πειρατῶν καὶ ληστῶν καὶ ὅτι οἱ κάτοι-
κοι κατέφευγον εἰς τὸ φρούριον τοῦ
Προφήτου Ἥλιου, κείμενον ἐπὶ τῆς
κορυφῆς παραφυάδος τινὸς τοῦ Ἱε-
ροῦ Ὄρους ἡμίσειαν περίπου ὦραν
μακρὰν τοῦ ἀγίου Βασιλείου, ἀλλὰ
τελικῶς τὸ φρούριον πολιορκηθὲν
ἠλώθη τὸ 1304 ὑπὸ Τούρκων καὶ
Καταλάνων, συμμαχοῦντων κατὰ τοῦ
Αὐτοκράτορος Λέον νὰ θημειωθῆ ὅ-
τι οἱ Τούρκοι αὐτοὶ ὑδραμίαν ἀχέαι
εἶχον μὲ τὸ κράτος τὸ ὁποῖον μόλις
τότε ἤρχισε νὰ ὀργανώσῃ ὁ Ὀσμάν.
Ἦσαν μισθοφόροι τῶν Καταλάνων,
διαπεραιωθέντες εἰς Θράκην, ἀπὸ τὸν
Ἑλλήσποντον, τῶν Καταλάνων κατε-
χόντων τὴν Καλλίπολιν.

Οἱ Τούρκοι αὐτοὶ ἐξεδιώχθησαν ὑ-
πὸ τῶν Βυζαντινῶν, ἀλλ' ἐλεηλάτησαν
τὴν Θράκην καὶ ὠργίασαν ἐπὶ πολὺ
καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν πρὸς τὴν
Μακεδονίαν τῶν Καταλάνων.

Χαρακτηριστικὴ δὲ εἶναι ἡ βία τοῦ
Ἀ. Π. Κεραμεύς ὅστις καὶ αὐτὰ τὰ ὀ-
νόματα τῶν χωρίων τὰ γράφει ἑλλιπῆ
καὶ ἐσφαλμένως. Τὸ Κούμβαον τὸ γρά-
φει Κουμβάγ, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῶν
μερῶν ἐκείνων καθαρῶς ἐπρόφερον
«Κούμπαον».

Ἴσως νὰ ἐμίσθωσε ἐκ Παιδεστοῦ
Τούρκον λεμβούχον καὶ ἔδωσε περισ-
σοτέραν πίστιν εἰς τὸν λεμβούχον του
καὶ ὄχι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἑλλη-
νικωτάτης ἐκείνης περιοχῆς. Ἀλλὰ διὰ
τὸ Αὐδήμιον, γράφον αὐτὸ «Ἀβδίον»,
οὔτε διὰ τοῦ λεμβούχου του εἶναι δυ-
νατὸν νὰ δικαιολογηθῆ, οὔτε διὰ τῆς
εἰκασίας του, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομά-

* Τὸ 1885, τὸν Ὀκτώβριον.